POPELKA '26 KAKUKÁTKO 4

Multidruhový divadelní festival pro děti, mládež a rodiny s dětmi

NEDĚLE
18. ŘÍJNA

Divadelní spolek TYL Rakovník
Kulturní Centrum Rakovník

Zahrada

Divadlo Jesličky Josefa Tejkla Hradec Králové
Jiří Trnka: Zahrada

Povídání

Divadýlko PaK Sokolov
podle Josefa Čapka: O ztracených hračkách

Pejsek a kočička podle Josefa Čapka, postavy, na které každý vzpomíná s láskou a rád se k nim znovu vrátí. Divadýlku PaK se kouzlo této klasiky s lehkostí podařilo přenést na jeviště, divadlo určené pro malé děti bylo nakonec u všech přítomných věkových kategorií hitem. Pavlíně Špoinarové v roli rozumné kočičky a Kajce Kohoutové v roli dobráckého pejska se během chvilky podařilo získat si všechny diváky a vtáhnout je do známého příběhu.

Největší předností představení bylo živé zapojení dětí do děje, hlavně interakce a nečekané odpovědi sálem rozeznívaly srdečný smích rodičů.

Pro recept na dort byste si k nim nešli, dobrými úmysly a starostlivostí ale šla zvířátka dětem příkladem. Spolu s dětmi pojmenovali nalezenou panenku Járinka a radili: „Opatrně na své hračky, ztraceným by jim bylo smutno!". Představení provázela krátká písnička, kterou si na konci děti taky zazpívaly. Odezva od dětí, zvlášť při přihazování ingrediencí do dortu, byla k nezaplacení, všichni se skvěle bavili a vlastně asi můžu říct, že dospělí se nasmáli ještě víc než děti.

Myslím, že představení se vydařilo a diváci sál opouštěli obohaceni dobrou náladou a hezkými vzpomínkami se svými dětmi.

SOFIE GORINČOJOVÁ

Záznam z besedy v kruhu

sobota 17. 10., 13 hod.

Divadýlko PaK Sokolov, podle Josefa Čapka: O ztracených hračkách, režie Karla Kohoutová, Pavlína Šponiarová

Skupina dětí 9—17 let:
Skupina si byla vědoma, že představení je pro menší děti a sledovala jejich reakce při představení. Vedoucí seminářů také poslaly děti dělat anketu u maličkých dětí: Co se vám z představení vybaví jako první? Odpovědi: 1. Pejsek a kočička. 2. Pečení dortu. 3. Zpívání, hračky, písničky. 4. Nalezení Járinky.

Bylo to o vaření dortu (30 minut) spíš než o těch hračkách (15 minut). Ale při sežrání dortu velkým psem ztratili diváci pozornost, bavilo je to míň; víc je bavilo jeho výroba v části s Járinkou.

Kočička se kroutila, tleskala, byla hodná. Pejsek byl hloupej, ale sympatičtější. Byli to jenom kamarádi. Kočička byla moudrá, ale/ protože nechávala všechno na něm.

Jaký měli vztah k panence? Jako k dítěti, dávali jí jídlo a hračky. Milovali ji, starali se o ni. Na chvíli jim obživla, ale pak to byla zase hračka.

Účinkující Pavlínka: Premiéra proběhla v září 2023. První záměr bylo čtení dětem, pak se to přerodilo v pohádku hranou výhradně pro školky (přizpůsobeny kulisy a rekvizity, aby se vešly do jednoho auta, nenáročná stavba)). Vymklo se to kontrole a začaly jsme jezdit hrát i do divadel. Sluší tomu menší, komorní prostory. Zpětná vazba od dětí ve školkách je přesně taková jako na Popelce — vaření dortu je baví nejvíc. Tady nás překvapilo, že je nebavila druhá část.

Eva K. ml. Takhle malé děti udrží pozornost maximálně 15 minut. Hledání hraček funguje, vaření dortu je později, a tak burácejí a zapojují se.

Kajka: Původně jsme do dortu dávaly více věcí, protože děti to bavilo. Ale pak jsme odpozorovaly, že je to příliš a omezily jsme je. Je to koncipované tak, aby na začátku dostaly informace a ve druhé části se mohly zapojit. Jsem ráda, že děti vyčetly, že Pejsek je truhlík a Kočička dáma, která si ho vodí... Název o hračkách (ne o dortu) to má kvůli písničce, kvůli refrénu, který se děti naučí.

Pavlínka: Už se nám stalo, že jsme přestaly zpívat a děti pokračovaly, zpívaly dál.

Kajka: Nahrály jsme refrén a posíláme je do školek, kde jsme hrály, aby si písničku mohly zpívat i mimo divadlo.

Veronika a Eva: O čem je to pro vás?

Kajka: Starost, péče o Járinku.

Pavlínka: Péče o kohokoliv.

Veronika S.: To by mohlo fungovat lépe, protože se k ní nevracíte, nekomunikujete s ní. A na děkovačku s vámi nejde... Ten vztah není dostatečně zahraný.

Eva K.: Zobrazení vztahu k Járince mi stačilo. Možná proto, že dnes se pečuje o děti více a viditelněji, než to bylo za nás.

Jarda K.: Pohádka se jmenuje O ztracených hračkách. Poslání chápu jako „starejte se o hračky“, ne o lidské bytosti.

Mirka C.: Možná je to časovými proporcemi, že dort dominuje.

Kajka: Děti často udrží v paměti to, co je časově nejblíž, tedy co je na konci. Končíme dortem, a to záměrně — aby děti odcházely zaujaté. Je pravda, že k panence se můžeme v omezené míře vracet. Promyslíme to.

Magda M.: Je hezké, jak běháte po divadle a nacházíte hračky — ale má to omezení. Úplně jinak a lépe funguje, když nosíte ze zákulisí ingredience do dortu.

Jarda K.: I z hlediska reakcí. Děti jsou chytré a vědí, že myši do dortu nepatří.

Eva K. ml.: Scénograficky byli malí diváci spokojení, přistoupili na to, že se do hrnce házejí ingredience v celku, solnička, balík mouky, celé mléko v krabici...

Veronika S.: Interakce s diváky v pořádku, nic tam nebylo špatně. Zvládly jste i Vojtu.

Pavlínka: „Vojty“ potkáváme na každé repríze — diváky, kteří vědí, o čem pohádka je, koukají na nás trochu ve smyslu “tak se předveďte” a hodně se zapojují, hned nám všechno říkají. Umíme s nimi pracovat. Pokaždé nás někdo překvapí, ale už ne tolik.

Kajka: Ve školkách to více rozehrajeme a více se ptáme než v divadlech.

Pavel H.: Zlý přežraný pes by potřeboval lepší pointu.

Divadlo Jesličky Josefa Tejkla Hradec Králové, Jiří Trnka: Zahrada, režie Jiřina Krtičková

Režisérka o vzniku představení:
Letní dílny vznikly proto, že jsem se přestěhovala z Rakovníka do Hradce a chtěla jsem spolupracovat s rakovnickými. Jiná možnost než přijet v létě na pár dní a pracovat s nimi divadelně nebyla... Na začátku dílny máme jen předlohu, koncept, hudba, loutky vzniká na místě. Dodnes je to vidět na scéně. Ten omezený čas je motivující, je to 24 hodin denně. Jednou za dva měsíce se sejdeme na nedělní zkoušku, večer to zahrajeme a někdy i v pondělí dopoledne pro školy. Prozatím jsme Zahradu hráli 15x, možná vícekrát... Pořád se to vyvíjí. Ještě si neumíme poradit s hraním na jiných scénách.

Děti (7—13 let) se rozdělily na dvě party — na ty, co znaly předlohu („nejlepší představení této přehlídky!“) a ty, co to neznaly („dávám maximálně padesát procent...“).

O čem to bylo? O partě. O zahradě a klíči. Kocour s kytarou. Děti šly do školy a házeli je tam sloni. Dědeček s rybkou.

O čem byl děj? (podle těch, co neznaly předlohu) Poskládaly příběh do tří čtvrtin, pak už ne, byly unavené. Všechno přečetly správně, jen vynechaly jednu scénu.

Kterou postavu by si chtěli zahrát? Kocoura všichni, jinak jedno dítě slony a jedno paní učitelku.

Všechno bylo živé — nebyla to „basa, co představovala velrybu“, ale „velryba“.

Kdy se kocour změnil? Když zazpíval písničku velrybě, ale hlavně když přikryl děti po pohádce dekou. Některé děti byly dojaté.

Pro koho je představení určeno? 2.—5. třída — jmenovaly sebe.

Přestavby byly dlouhé.

Co bylo to nasvícené vzadu? Děti, co četly, věděly, že trpaslík (a proč). Děti, co nečetly, říkaly: strom, ozdoba, socha.

Neznalí předlohy — konec je v pohodě. Znalí předlohy — něco nám tam chybělo. Také řešili, jak se tam ocitli sloni.

Co vodění loutek? Kocour jediný žádnou neměl — nevadilo. Velryba — výraz paní přebil basu, tedy loutku.

(Sdělované názory dětí se prolínaly besedou v kruhu.)
Nejmladší respondent (11 let) zná pohádku dlouho a představení se líbilo, zejména jak jsou zkombinované loutky s lidmi a všechny scény s kocourem. Téma: zahrada... ale vlastně to hlavní téma nemá, spíš spoustu podtémat, samostatných kapitol (třeba Velryba), které propojuje příběh kluků, to, co zažívají, zbytek jsou doplňky. Co nejvíc chybělo? Příběh slonů.

Režisérka: Ten je v animáku, ale ne v knížce. A my se chtěli držet knížky.

Kajka: Tmy byly na některé děti příliš dlouhé, bály se.

Pája: Fantastická byla první přestavba na zahradu.

Kajka: Výborně to rozbil kocour na koloběžce.

Jarda K.: Moc pěkné bylo, jak sloni hodili kluky do školy.

Účinkující: Je vidět, že Cáfa (představitel kocoura) je tady doma, protože poprvé na sebe strhl prakťák.

Pavel H.: Zvuková složka je průšvih. Není dobré dát kombo za „plot“ — neslyším.

Cáfa: Asi jsem hnul s knoflíkem, bylo to tišší, než jsem chtěl.

Eva K.: Velmi jsem toužila vidět všechny muzikanty najednou naživo. Byla by to krásná součást představení.

Režisérka: Najednou to nejde, protože dělají spoustu dalších věcí.

Eva K. ml.: Dnes byla derniéra, takže to tvůrci nebudou předělávat.

Pavel V.: Dobrá, všechny rady bereme zpět.:-)

ZAPSALA PETRA RICHTER KOHUTOVÁ

Život skrze stránky knih

Divadlo Polárka Brno
Jiří Jelínek: Berta mezi řádky

Bertě je 73 roků. Ale jednou jí bylo také 70, 60, 50, 40, dospívala, byla v pubertě, byla dítě, ... Po celou dobu svého života milovala a četla knížky. Hlavně tu svoji oblíbenou. Bude jí číst i až jí bude 80, 90, 100, 110, ... zkrátka, dokud bude moct. A jaká knížka to je? Těžko říct. Ze dne na den se její obsah mění, a přitom zůstává stejný, a děj se po krůčcích posouvá dál. Berta by bez ní nemohla žít. A mohla by knížka existovat bez Berty?

Dášenka čili život štěněte- „Když se to narodilo, bylo to jenom takové bílé nic, do hrsti se to vešlo." Začátek, naděje, nevinnost. Narození dítěte se v rodině považuje za radostnou událost. Ještě aby ne, vždyť na svět přichází nový tvor, nezkažený, nezkušený, čistý jako nepopsaný list papíru.

Harry Potter- „Budeme silní jen tehdy, jestliže dokážeme být jednotní, a budeme slabí, jestliže se nedokážeme dohodnout." Poznání, přátelství, změna. Období, kdy je těžké zůstat sám sebou a zároveň vyjít vstříc společenským normám. Strana se otáčí a začíná nová kapitola.

Kdo chytá v žitě- „Když člověk něco dělá až moc dobře a nedá si pozor, začne se producírovat. A pak už to nedělá tak dobře." Stereotyp, povinnosti, pohodlí. Vše je hotovo a člověk stojí nohama pevně na zemi. A proč tento stav měnit, když není nic, co by ho vyvádělo z míry? Jak moc se bude nová kapitola lišit od té předchozí?

Příběh je spíše kabaretního typu, nemá ucelený děj a skládá se z kratších scének. Když si je propojíme, dostaneme život Berty, zvídavé čtenářky, která díky knihám zažívá spoustu dobrodružství. V představení se objevili také další dva herci, kteří hráli Bertiny syny a postavy z knižních příběhů. Vše bylo doplněno autorskou muzikou a vtipnými replikami. Rád bych vyzvedl práci s kulisami a prostorem. Jedna skříň a spoustu knih (které herci využili na maximum, co se týče kreativních nápadů a obrazotvornosti) diváka pevně, ale mile, sevřely a nepustily! Krásná byla také světla a práce s publikem. V jedné chvíli

proběhl i pohádkový kvíz, který některé děti ocenily. Dle mého názoru, možná trochu zpomalil tempo vyprávění, avšak podpořil kabaretní charakter představení.

Příběh není nijak převratný, avšak myšlenka, kterou předal, je nadčasová. Čtení nám pomáhá rozvíjet fantazii a otevírá brány do jiného, leckdy kouzelného, světa. Ne nadarmo se proto říká, že ten kdo čte prožívá s každou další knihou život navíc. A stejně je to i s divadlem. Skrze příběhy může člověk zažít spoustu dalších životů a dobrodružství. Na chvíli se odreagovat, utéct ze svého vlastního světa, ztotožnit se s některou z postav a možná skrze ní i načerpat sílu a inspiraci.

ONDŘEJ BUREŠ

Sólo mnoha osobností

Mime Prague
Radim Vizváry: Sólo

Vážení,
kdybych měla tohle představení popsat stručně a krátce, zvolila bych si ustálené slovní spojení: horská dráha. Sledovala jsem vtipy pantomimy, některé známé, jiné originální, ale všechny dobře povedené.

Každá jedna postava měla vlastní tvář, své vlastní mimikry, své postavení těla. Kdybych měla klobouk, smekla bych ho při pohledu na neskutečnou kontrolu nad koordinací těla, které

se stalo uměleckým plátnem pro divákovu představivost. Jako byste se dívali na načrtnutou animovanou postavičku v pohádce, jenže zde to provádí člověk přímo před vámi.

Lehce pochopitelné příběhy nahradily trošku složitější, u kterých jsem jaksi tápala. Aby jeden porozuměl pantomimě, musí mít neomezenou fantazii a dobrého pamatováka. Mně význam znázorňovaných příběhů unikal a nebyla jsem sama. Za zády jsem zaslechla otázky jako: Co to znamená? Nechápu to.

Jen co jsem si začínala myslet, že tohle představení možná nebude pro děti od deseti let, jak doporučovala brožurka, utvrdila mě v tom další scéna. Nejenže se začaly vyskytovat vtipy pro dospělé, v narážkách ale i zcela bezostyšně napřímo, vyplula na povrch i témata, která z mého pohledu nejsou pro dětské oči ani uši. A pokud bychom zůstali jen zde, možná bych to i překousla, jenomže ve vystoupení se objevily také strašidelné až děsivé prvky.

Z hlediska uměleckého je tohle ovšem povedený kousek, pro dospělého diváka velmi vhodný. Říká se, že opakovaný vtip není vtipem, ale tohle představení je výjimkou potvrzující pravidlo. Promyšleně opakovaný vtip se může stát ještě směšnějším, než jakým byl na začátku. V mistrně naplánovaném načasování sál burácel smíchy.

Rozesmála jsem se, když na scénu vystoupila osobnost chlapce — zpočátku namachrovaného, ale pak stydlivě nakrčil ramena

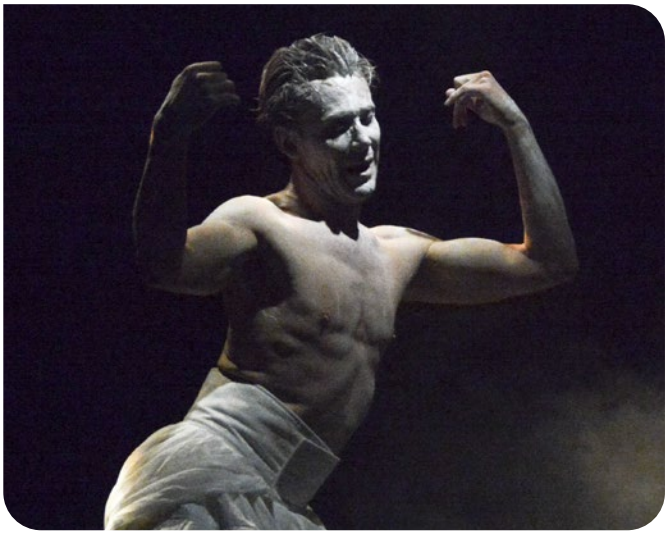

a začaly z něj lézt nesrozumitelné blekoty, jimiž nám vyprávěl příběh. A ačkoli se jednalo o pantomimu, několik slov pronesených bylo; jako například „tyyyyyjoooo!“, které po každém zopakování gradovalo. Toto slovo bylo několikrát do sálu zakřičeno, smíchy jsem však vyprskla, až když bylo naposledy tiše zašeptáno.

V neposlední řadě skládám poklonu komukoli, kdo měl na starosti světla, jelikož tolik variací a v tak rychlém sledu a ve správný okamžik vyžaduje dosti práce. Zorničky se mi rozšířily v obdivu nad použitím kulis a rekvizit... Změna kostýmu se stala zajímavou a jistou promluvou k divákovi — jak představení plynulo, záleželo čím dál míň na tom, jak pečlivě si upraví make-up a jak narovnaný sedí na své stoličce „v zákulisí“.

Už teď vím, že si na tohle představení během svého života ještě několikrát vzpomenu. Byl to intenzivní zážitek, který mě donutil přemýšlet nad hlubším tématem, stejně jako mě nečekaně znechutil a upřímně rozesmál. Podivná směsice emocí na jednom místě.

Přeji Vám dnes hezkou podívanou.

P.S.: Asi záleží od divadla k divadlu, ale pokud trpíte na migrény nebo epilepsii, tak tady světla blikají jako zběsilá a hudba hraje hlasitěji, než je nutné. Pokud nemáte rádi umělou mlhu, tady to byla ke konci hotová smogová katastrofa jako v Anglii roku 1952, takže volte raději zadní řady.

JUSTINA HANKE

Záznam z besedy v kruhu

sobota 17. 10., 20 hod.

Divadlo Polárka Brno, Jiří Jelínek: Berta mezi řádky, režie Jiří Jelínek

Skupina dětí 9—13 let:
Děti byly plné dojmů, excitované, chrlily dojmy už na schodech. Líbilo se jim to od 70 do 120 procent. Dobrý, bezva, knížkový, romantický, strašidelný, knížky na tisíc způsobů, obličeje v knížce, vystouplé obrázky, nápady, módní přehlídka, Pán prstenů, dinosaurus, přestřelka, kvíz. Všechno to vydržely a možná by se víc rozdivočily, ale bylo tam dost dospělých, kteří je krotili. Pro koho? Od 6+ po 10+, malí by to podle nich nedali (nepochopili by vtipy). Verše se tam hodily, některé říkanky znaly. Vážka, páv, jednorožec v plastických knížkách. Nebyl tam žádný příběh — ale vlastně ano, příběh Bertina života — knížky jsou jeho součástí; nebylo to lineární, měnilo se to celou dobu, přesnou časovou osu nedaly dohromady, ale nevadilo jim to. Co si pamatují? Puberta, maminka, co si čte s dětmi (doma si s mámou taky čtou, přišlo jim to blízké). Tři účinkující tvořili hezkou třaskavou směs. Děti daly dohromady jména: Jarda s kytarou, Matěj s klávesami, Berta byla nejvíc. Děti na balkóně se připravily o triky, protože viděly do zákulisí — mrzelo je to. Co by hercům vzkázaly? Je to pro čtenáře — tedy když čteš, tak si to víc užiješ (vnímaly představení jako motivační, „abychom četly“). A má se to hrát v knihovnách, aby si děti mohly rovnou půjčit knížku... Scénografii sežraly se vším všudy, multifunkční skříň je úžasná, jako z Narnie. Bertina písnička to propojuje, bylo jí trochu moc, ale nebyla pořád stejná, takže dobrý. Puntíkatá kniha je vlastně Berta, je to kniha jejího života, možná ji čte a možná ji píše. Sedmnáctileté asistentky-bohyně přispívaly do diskuse stejně jako děti.

Historie vzniku představení podle tvůrců:
Původně mělo vzniknout něco jiného pod jiným režisérem, dva měsíce se to zkoušelo a tři týdny před generálkou se to zrušilo.

Byl to jiný titul a jediná spojitost s pozdější Bertou byli tři herci. Takže jsme pozvali Jirku Jelínka a on řekl, že dobře, že s dramaturgyní Sárou Matoušovou by to šlo. Všichni naházeli nápady, určili si, že to bude kabaret a v hlavní roli bude kniha. Režie je Jelínek a kolektiv, autorské písničky dělali účinkující. Co se scény týče — po domluvě přivezli vagón knih z Moravské zemské knihovny a celý den tvůrci seděli, hrabali se v nich a vybírali, co bude sloužit vizuálně a tak. V Polárce je menší prostor než v Tyláku, tam je ta scéna hodně zabydlená. — Nabízíme to primárně školkovým dětem a pak od první třídy do třetí. Mladší děti se tolik nesmějí, fungují 3D knížky, UV, nepochopí třeba narážky na Pána prstenů, ale chápou podstatu (z gluma ve skříni mají strach, například).

Beseda v kruhu

Jirka S.: Váš styl je blízký dětské hravosti. Dítě si vezme otvírák na pivo a udělá si z něho auto. S knížkama u vás to je podobně.

Kolega z Jesliček: Nevadí vám, že přesvědčujete přesvědčené? Že přesvědčíte ty, které čtou, ale už ne ty, které nečtou?

Tvůrci: To představení nemusí být iniciační, co se čtení týče, ale děti se po skončení o knížkách baví.

Další reakce: Je dobré, že to není nabádavé ke konkrétním titulům, ale ke čtení jako takovému. — Je dobře, že s knížkami dělají různé věci, viz leporela… třeba si je časem i přečtou.

Eva K.: Říkala jsem vnoučkovi, který je velký čtenář: „To bylo jako o tobě, viď?“ A on odpověděl: „Babičko, ne. To byla holka:“

Kolegyně matka: Mě trápí, že moje děti nečtou. Já četla Draculu pod peřinou, v jedné ruce baterku, v druhé česnek… a je čtení nebaví, čím to je, netuším.

Jiřina K.: Já si z toho odnesla víc to, co všechno se s knížkama dá dělat, než to, že je máme číst.

Pavlínka: Knížky nádherně ožily.

Jana: Bylo to puzzle, ze kterého si děti určitě něco vyberou.

Eva K. ml.: Je to vícevrstevnaté představení. Díky za ně.

Mime Prague — Radim Vizváry: Sólo

Radim Vizváry chtěl na rozpravu dorazit, ale jeho technik omylem zamkl manželku v bytě, a tak museli jet hned po představení do Prahy…

Dětské postřehy nebyly, ale promluvila asistentka Kateřina: Jako tanečnice jsem byla v nebi. Vnímala jsem to z osmdesáti procent tanečně, z dvaceti divadelně. Potvrzovalo se to, co říkám dětem — tanečník musí být také herec. A co všechno se dá vyjádřit pohybem, je neskutečné.

Obecný hlas: Nemám slov. Úžasné. Nedá se o tom mluvit.

Eva K.: Je úžasné, že jsem z krásného pocitu z Berty přešla do krásného pocitu z pohybového představení… To, co dokáže R. V. s tělem, je neuvěřitelné.

Pavlínka: Emocionálně to šlo od zábavy přes dojetí po strach a zpět k velké srandě a k „wow“ efektu. Modelky jsem zpočátku považovala za děkovačku — pak jsem pochopila, že to pokračuje a bylo mi z toho hodně úzko… Už při přípravách na jednotlivé výstupy bylo patrné, jakou náladu bude ten který výstup mít.

Nejvíc mě vzala Hérečka — začínala od totální zábavy a pak se ponořila do temnoty, kterou člověk nečeká. Sežrala jsem to ne s navijákem, ale se dvěma. Koukala jsem na něho a viděla ženu… A úžasný byl pavouk — vysloveně se „těším“, až půjdu spát do sokolovny.

Mirka C.: Ani na chvíli to nebylo lascivní. Je úžasné, jak složité věci dokáže vypovědět lidské tělo. Třeba při dirigentovi — nebo při zrození v závěru. Pantomimu jsem viděla naposledy v šedesátých letech, Ladislava Fialku — léta jsem na ni nechodila — a teď jsem byla překvapená, kam až postoupila a jak dokáže být současná. A publikum bylo skvělé, navzdory tomu, že někteří viděli pantomimu evidentně poprvé.

Jiřina K.: R. V. vynikajícím způsobem využívá světlo a stín.

Magda: Je úžasné, jak ukazuje masky — pak je shodí — a vidíte člověka.

Technik z Polárky: Technika slouží inscenaci, ne inscenace technice. Jedno z nejkrásnějších světel byl prostý kužel směřovaný na jeviště. Pak si to technici užili při děkovačce. 😊 A hodně zajímavé je, jak mají přesně nahrané předěly a R. V. musí přípravy stihnout, nezpomalí mu to.

Eva K. ml.: Je skvělé, jak si nás vodí — celou dobu odebírá kostýmy — a nakonec tam nechá plonkový bílý kostým se štrasama, abychom nepoznali, že už je poslední číslo. Nebo na konci použije helmu, která se tam do té doby neobjevila.

Kolega z Jesliček: Prostě jsme viděli, jak vypadá preciznost.

Oliver, nejmladší účastník debaty: Mně se to hodně líbilo, překvapila mě práce se zvuky a se světlem. Akorát bych změnil diváckou adresu z 10+ třeba na 12+. Podle mě byla na Popelce nejlepší dvě představení: Sedm synů a Sólo.

Mirka C.: Ta přehlídka je hodně zajímavá jako celek. Různé druhy, různé žánry a různé zážitky se skládají do hodně zajímavého celku. Bylo to tak už loni a letos ještě víc.

ZAPSALA PETRA RICHTER KOHUTOVÁ

Pro popelku

Pro popelku
Mlha ulehla v barevném kraji,
skrze dav se do divadla deru,
aby představení srdce mé odvedla,
umění mě protočilo v silném větru.

V srdci zabydlela se čirá radost,
i když hlava na polštář by ulehla.
Nemám čas na jiné zájmy,
abych článek včas dopsat stihla.

Nejdřív ve mně dřímal hrozný strach,
strach ze soudu lidstva.
Píšu jeden řádek za druhým,
odhaluji hloupý názor mého nitra.

Nyní se pero nezastaví,
i když srdce na papíře nechávám.
Brány jsem kolem něj postavila,
dovnitř ani myš, ven všechno vylévám.

Popelka mi umožnila to, co nikdo jiný:
Svůj pohled na divadlo vyjádřit.
Mezi prsty drahocenný čas protéká mi,
půlnoc odbyla - zbývá článek zhotovit.

Pro jedinou chvíli urputně píšu,
jak slova, věty a odstavce vyplují,
když svět zmizí a pero ožije.
Chvíle, kterou nadevše miluji.

Mlha ulehla v barevném kraji,
skrze dav z divadla se deru,
abych se cestou domů uklidnila.
Umění mě protočilo v silném větru.

J.H.

Kaligram

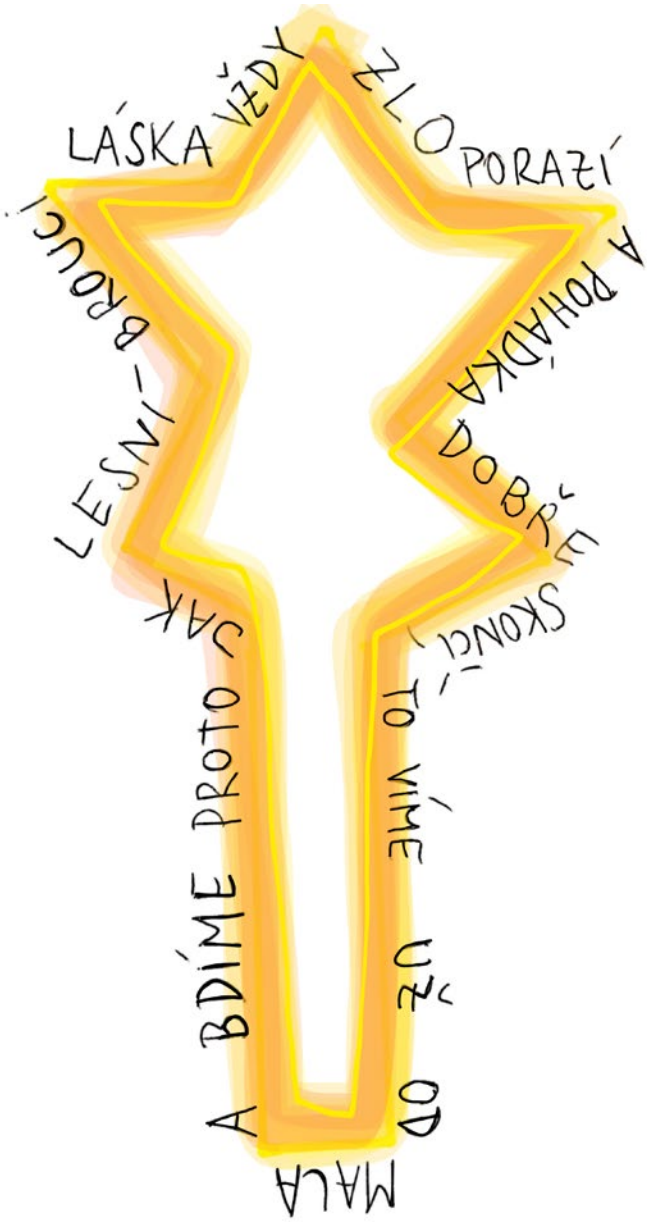

Rakovník kulturní centrum KC Rakovník

Redakce: Justina Hanke, Laura Sorrosa Arrata, Ondřej Bureš, Sofie Gorinčojová
Foto: Jan Švácha, Nela Cafourková. Sazba: Radek Pokorný. Šéfredaktorka: Petra Slížková